

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMĂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 4537/1939

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Isus Hristos.

„Pace las vouă, pacea mea dau vouă; nu precum lumea dă, eu dau vouă. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se spăimânteze“. (Ioan 14, 27)

Cuvintele Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos sunt toate pline de viață și de lumină cerească și prin ele ni se descopăr tainele împărăției lui Dumnezeu. Sunt însă între ele unele cari taie atât de adânc în trebuințele oamenilor încât, cetindu-le ori auzindu-le, ni se par ca și când ar fi fost rostite anume pentru zilele noastre.

Așa un cuvânt este și acesta pe care vreau să vi-l tâlcuiesc, iubii mei fii sufletești, cu prilejul luminatului praznic de astăzi al Învierii Domnului: „Pace las vouă, pacea mea dau vouă; nu precum lumea dă, eu dau vouă. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se spăimânteze“. Domnul a rostit acest cuvânt din pragul patimilor și a morții sale pe cruce. Ce dar îndolnic ni se pare această pace, dacă ne gândim la împrejurările în cari a fost făcut! Toate zilele acelei săptămâni le-a petrecut Mântuitorul în mijlocul dușmanilor săi, plini de răutate și viclenie, cari pe față căutau să-l afle vinovat cu vorba, iar la întineric făceau planuri cum să-l piardă. Mai pomenitu-s'a oare vreodată o săptămână atât de zbuciumată și lipsită de pace ca acea „săptămână a patimilor“? Și peste tot, mai cunoaștem vre-o viață atât de prigonită și care să fi avut atât de puțin parte de pace, ca viața Mântuitorului? Dela începutul și până la sfârșitul petrecerii sale pe pământ a fost rău înțeles, îndușmănit și persecutat amar. Dacă după toate acestea la despărțire le-ar fi spus învățăceilor săi: „curajul meu, statornicia și răbdarea mea vi le las vouă“, aceasta ar fi fost o moștenire mai ușor de înțeles.

Și totuși, precum la nașterea lui Hristos mulțime de oaste cerească vestea „pe pământ pace“, tot asemenea și acum în apropierea despărțirii Domnul le împărtășește apostolilor săi darul păcii: „pace las vouă, pacea mea dau vouă“. Paceă aceasta nu era numai o vorbă, ci era un dar pe care Mântuitorul l-a scos din sufletul său și l-a împărtășit ucenicilor săi. Căci în sufletul

Mântuitorului stăruia pururea pacea lui Dumnezeu. De aceea în neliniștea și învălmășeala lumii ce-l încunajura El stă ca o stâncă în mijlocul valurilor mării. Intre ucenicii săi, înaintea celor ce-i ascultau cuvântările, în casa lui Zacheu din Ierihon, în mijlocul furtunii de pe mare, în luptă cu dușmanii săi, la intrarea în Ierusalim, în fața lui Caiafa, a lui Pilat, pe drumul Golgoței, pe cruce — pretutindenea și în orice împrejurare sufletul său e stăpânit până în adâncurile lui de o liniște și siguranță nezdruncinată, de acea pace a lui Dumnezeu despre care apostolul Pavel zice că „covârșește toată mintea“ [Filipeni 4, 7]. Nici când n'a fost surprins, nici când n'a trebuit să-și retragă vre-un cuvânt și nu s'a contrazis, nici când n'a fost scos din liniștea sa, ci vorbele lui, purtarea și faptele lui au izvorit totdeauna dintr'o siguranță netulburată din lăuntrul său.

Pacea aceasta e darul pe care Domnul l-a lăsat apostolilor săi, știind că de el vor avea ei cea mai mare trebuință ca să biruiască împrejurările cele mai anevoioase prin cari aveau să treacă și să rămână neclăinați în slujba ce li-o încredințase.

Acest dar al păcii sale l-a lăsat Domnul moștenire nu numai apostolilor săi, ci și tuturor celor ce aveau să pășească dealungul veacurilor pe urmele lui. Toți slujitorii și închinătorii lui, în valurile lumii acesteia au nevoie de pace și au dreptul să o primească. Noi cei de astăzi trăim într'o lume tulburată și amenințată în toate încheieturile ei. Mai ales în zilele acesteia din urmă ne-am găsit sub o statornică amenințare de război. O schintee ar fi fost de ajuns să se aprindă flacăra năpraznică a războiului pe tot întinsul pământului. Și de hotarele țării noastre s'au apropiat norii cei negri ai lui, dar când ne-am arătat gata întregul nostru popor să ne apărăm moștenirea cu orice jertfă, primejdia s'a mai îndepărtat și a mai slăbit, fără să fi încetat însă cu totul. In-

tr'adevăr astăzi lipsește în cea mai mare măsură pacea dintre oameni, dintre state și popoare.

Și de aceea, întrucât nu putem ști unde poate duce această tulburare a lumii, poporul nostru românesc trebuie să se întărească cu toate acele puteri ale sufletului cari să-l facă în stare să înfrunte neclătinat toate valurile. Mai presus de toate trebuie să ne întărim sufletele cu *pacea lui Hristos* care ne dă liniște și inimă bărbată, curaj și încredere în mijlocul oricăror tulburări ale vieții. Paceă aceasta să ne închege pe toți fiii neamului într'o strânsă și iubitoare frățietate în fața primejdiei.

Mulțămim lui Dumnezeu că așa s'a și arătat poporul nostru în aceste zile de îngrijorare: plin de bărbătească și liniștită încredere și pătruns de o unică voință și simțire românească, închinată apărării Țării. Ca un singur om au alergat toți cei chemați la datorie, pentru a face, dacă e de lipsă, din piepturile lor zid de apărare al pământului și al viitorului nostru. Cu toții ne-am topit într'o unitate, toți am simțit că bate în noi o singură inimă, ascultând de un singur ordin, acela al binelui obștesc. O voce mai puternică decât noi și decât interesele fiecăruia dintre noi ne spunea că sunt bunuri comune ale nației, mai presus nu numai de interese personale, ci chiar și decât viața noastră. Fără libertate și fără țară, fără credință și fără demnitate, ce preț ar mai avea viața?

Poporul nostru purtându-se în aceste momente astfel a arătat că în sufletul lui sălășluiește nu o pace omenească „cum dă lumea“, ce se împrăstie la cea mai mică încercare, ci pacea de sus care izvoarește din credință. Paceă aceasta din credință să vă siliți să o dobândiți, iubii mei, și mai mult în inimile Voastre. Credința Voastră să sporească în aceste timpuri neîncetat. Să vă întăriți încrederea în Dumnezeu și în atotputernicia lui. Să aveți siguranța că El stă și astăzi la cârma lumii și că în toate întâmplările ei, cu înălțări și coboriri de popoare, cu ciocniri și împăcări, cu fapte mari și mai mici, sunt în lucrare planuri ascunse și înțelepte ale lui Dumnezeu și la urma urmelor tot El rămâne biruitorul împreună cu cei ce nu-și perd încrederea în El. Dumnezeu ne pune înainte fel de fel de încercări, ca să ni se întărească bărbăția și să ni se dovedească vrednicia. El vrea să ne câștigăm fericea ca niște bărbați vrednici de cinstire, nu să ne-o dea de-a gata ca la niște neputincioși și nevoiași.

Să avem încrederea în Cel de sus: „Să nu se tulbure inima voastră, nici să se îspăimânte“. Domnul e cu noi! Puterea și încurajarea lui se coboară în tot cel ce crede în El. Și se coboară prin sfânta sa biserică. Iar întrucât biserică însoțește pe toți fiii neamului cu iubirea și cu rugăciunile ei, pe ostași și pe cei rămași la vetre, însuși Domnul e alături de tot neamul nostru.

Mai ales azi, iubii mei, să ne pătrundem de siguranța aceasta, când știm că El este Domnul cel înviat, care a biruit moartea și toate patimile și neajunsurile. El este Domnul vieții și al puterii de viață. Puterea aceasta biruitoare asupra neputințelor și a slăbiciunilor o varsă în toți cei cari sunt aproape de El prin credință și rugăciune. Hristos cel înviat este izvor de viață și de tărie, izvor de biruință sigură pentru noi toți. Când știm că Domnul cel care a învins moartea, cel care are mai multă putere decât orice pe lume, este cu noi, de cine ne vom teme? Gândul la învierea lui Hristos să ne umple de pace și încredere desăvârșită în ziua de mâine.

Spre Tine Doamne ne îndreptăm ruga noastră ferbinte și în Tine ne punem toată nădejdea. Tu dă-ne pacea și tăria Ta. Curajul ostașilor noștri îl întărește și cu brațul Tău puternic ocrotește Țara și libertatea ei. Tu însuflă înțelepciune conducătorilor noștri, iar pe noi ne ia sub scutul Tău și ne umple de dragoste frățească și de tărie pentru ca ceasul încercării să ne găsească vrednici de a-i face față. Fii ajutor celor în suferință, doftor al celor ce au lipsă de tămaduire. Căci copiii Tăi suntem și alt ajutor afară de Tine nu avem.

Cu această rugă către Domnul Vă împărtășesc părinteasca mea binecuvântare și Vă urez ca praznicul Învierii să-l petreceți întru pacea lui Hristos și să-l ajungeți întru mulți ani.

Hristos a înviat!

Dată în Reședința Noastră arhiepiscopescă din Sibiu, la sărbătoarea Învierii Domnului din anul 1939.

Al Vostru al tuturor de tot binele voitor:

(ss) **NICOLAE**
Arhiepiscop și Mitropolit.

„Din mormânt viață“

Răstignirea ducând la înviere, moartea la viață, suferința la fericire, plânsul la mângâiere, sărăcia la bogăție, este unul din marile paradexe aparente ale creștinismului.

Cum se poate ca moartea să ducă la viață? Cum se poate ca linia ce merge spre puținătatea vieții în loc să ajungă, cum e legea minții omești, la un capăt echivalent cu sfârșitul vieții, să pătrundă la un moment dat în plinătatea de viață și fericire? Cum se face că ceea ce ni se pare nouă să coboară, în realitate urcă și viceversa ceea ce urcă, în realitate coboară? Creștinismul ne învață că cine coboară în mormânt pășește spre înviere și cine se urcă în onorurile și bunurile vieții văzute, coboară. Desigur că e vorba de coborârea benevolă, fără proteste, de o coborâre care-și păstrează toată frumusețea etică, sau e produsă tocmai de această frumusețe etică. În lumina creștinismului mormântul e mai aproape de cer, decât un scaun de onoare. Direcția cerului nu e în sus, spre acea parte spre care alegă oamenii de obicei în viața socială, ci în josul vieții.

Intr'un articol din această foaie din Septembrie anul trecut, în care exprimam câteva gânduri despre problema răului, ajungeam la concluzia că răul vine dintr'o lăcomie neînfrănată a firii noastre actuale după viață, lăcomie alimentată de-o teamă neînțetată și chinuitoare de împuținare a vieții noastre, de sleire și de sfârșire a ei. Aceasta e tot una cu o neîncredere în Dumnezeu, adevăratul izvor și susținător al vieții. Ca și când numai de noi ar depinde să ne conservăm și înmulțim viața, trăim într'o permanentă ferbințeală de-a ne consolida existența, într'o grijă bolnăvicioasă de-a nu scădea. Și n'vuetul acestei frământări și încordări, nu observăm că suntem robii unei amarnice iluzii, că în loc ca să ne întărim și înmulțim viața, ne-o uzăm, ne-o slăbim și atunci când ni se pare că am dobândit lumea în groapă ne sălășluim. Intr'o povestire rusească, mi se pare de Tolstoi, se concretizează admirabil acest adevăr în pățania unui om care, lăsându-se ispitit de oferta cuiva (trimis de cel rău) de-a lua în stăpânire atâta pământ cât va putea ochii în timpul unei zile, a alergat atât de tare, lărgindu-și mereu cercul ce voia să l cuprindă, încât în ultimele clipe ale zilei a căzut mort cu sângele țâșnindu-i pe gură și pe nas la doi metri de punctul de unde plecase dimineața, cu mâinile întinse spre el. Și povestirea se termină cu sentința că în realitate acelui om nu-i trebuia decât acei doi metri pentru mormânt.

Aceasta a fost urmarea păcatului strămoșesc: deslănțuirea firii, a poftelor ei nemăsurate după viață, ieșirea din frâna spiritului care ar fi guvernatoarea rațională, din viziunea adevărului că Dumnezeu este în ultima analiză asiguratorul vieții noastre. Deslănțuirea aceasta a echivalat cu uitarea lui Dumnezeu, a credinței și a nădejzii în El, și cu războiul tuturor contra tuturor, fiecare văzând în celalalt o piedecă și un concurent în întărirea propriei vieți.

Mântuirea de această stare nenorocită nu poate veni decât prin facerea drumului întors. Din alunecarea pe panta ce duce în prăbușire, nu este altă mântuire decât urcușul spre culme. Din inundarea poftelor egoiste și neînfrânate nu există altă ieșire decât prin retragerea lor în matca originară.

Dacă păcatul e exaltarea, umflarea vieții noaste pământești, mântuirea nu poate fi decât în înfrânare, în asceză, înțeleasă în tot cuprinsul ei vast și în toate aspectele ei: abnegație, jertfă, sărăcie, suferință, moarte, care toate însemnează **Cruce**.

Când ai de combătut o extremă, ca să obții măcar temperarea ei, trebuie să opui cealaltă extremă. Fără îndoială că Dumnezeu vrea viața pământească, cu toate funcțiunile cari o întrețin în mod natural. Și în starea primordială nu a cerut tăierea acestor funcțiuni. Dar odată ce omul a ajuns în stare de acută exaltare și umflare a poftelor de viață, pentru a putea sta în calea lor Dumnezeu ne cere o atitudine cu mult mai energică, mai combativă, mai radicală față de ele, un spirit cu mult mai accentuat ascetic, decât s'a cerut poate în starea primordială.

Dacă omul după păcat e dominat de ideea că viața și-o poate susține numai prin sine, Dumnezeu îi cere să meargă atât de departe cu lepădarea de această iluzie și cu lăsarea încrezătoare în seama lui Dumnezeu, încât să-și dea chiar viața văzută pentru El, fără să se îndoiască o clipă că El i-o va reda mai puternică, înviată și înaltă. Abia când omul, în ciuda arătării simțurilor că viața lui încetează și el nu va mai putea face nimic pentru sine, totuși e de ferma convingere că Dumnezeu îl va învia, credința în atotputernicia lui Dumnezeu și nădejdea în El își serbează triumful deplin și starea de păcat e cu adevărat depășită.

Acest lucru nu l-a arătat Isus Hristos care a progresat spre înviere prin cruce și mormânt. Prin aceasta El a descoperit lumii, care se sbătea în întunec și în tot felul de păreri neadevărate, contrazise de realități, o înțelegere a răului și o cale a scăpării de el, cu alte cuvinte o teodicee și prin aceasta o deslușire a sensului frământării acestei lumi și a destinului adevărat omenesc. Acum știm cum să privim răul, cum avem să acceptăm suferința și mormântul, cunoaștem marele ei rost pozitiv.

Paradoxul creștin exprimat în primele rânduri ale acestui articol nu înseamnă în realitate decât afirmarea biruinței lui Dumnezeu. Când spunem că prin moarte ajungem la înviere, ne dăm la o parte cu pretențiile noastre păcătoase că numai prin noi ne susținem viața și mărturisim că, dimpotrivă, numai Dumnezeu este izvorul ei, înviind-o chiar când noi nu mai suntem în stare să ridicăm nici măcar un deget.

De aceea este moartea treaptă spre adevărata viață și smerenia pas spre înălțime și suferința suș spre cer — când în ele pulsează încrederea nefermărită în Dumnezeu — pentru că prin ele ne apropiem de Dumnezeu, apelăm iarăși la El, venim din înstrăinarea încrederii în noi, de care s'a făcut vinovat Fiul răstăcitor, cel dornic după autonomie, căruia nu-i convenea oblăduirea părintească.

În multe feluri exprimă Sf. Scriptură acest tâlc al autoîmpușinării noastre pentru că să creștem prin Dumnezeu. Mântuitorul spune: »Oricine voiește să vină după mine (nu numai pe pământ, ci și în cer, la înviere), să se lapede de sine, să-și ia crucea sa și să-mi urmeze. Căci cine va voi să-și mântuiască sufletul, îl va pierde; iar cine va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela îl va mântui» (Mc. 8:34—35). Iar apostolul Pavel desvoaltă aceste gânduri stăruitor în ep. II către Corinteni spu-

nând în rezumat, »tocmai când sunt slab atunci sunt tare» și că se laudă »întru neputințele sale» (cap. 12, v. 9—10). Creștinismul privește împușinarea vieții și dispariția ei prin moarte, nu ca o împușinare și încetare de fapt, ci ca o ascundere a ei în Dumnezeu, ca o adâncire în intimitatea sânelui părintesc al Lui. Apostolul Pavel spune: »Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Iar când Hristos, care este viața noastră (deci nu noi suntem viața noastră), se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru mărire» (Colos. 3, 3—4).

Se discută adeseori între teologi, care este mai importantă: crucea sau învierea lui Hristos. E o discuție oțioasă și inutilă, ba chiar primejdioasă când devine tendință religioasă practică de-a accentua mai mult crucea sau mai mult învierea. Aceste două sunt un

întreg, așa cum vârful muntelui și panta ce duce spre vârf sunt un întreg și una fără alta nu se poate închipui, așa cum arderea în cuptor și pânea coaptă nu se pot despărți. Învierea e rezultatul crucii. Alt drum spre înviere nu există. Crucea e pregătirea, mormântul e laboratorul necesar al învierii. Când ne bucurăm de înviere, nu se poate să nu laudăm crucea. Când ni se strânge inima la contemplarea sau la suportarea crucii, nu e permis să uităm că ea duce la înviere, căci dacă desnădăduim sub apăsarea ei și nu vedem dincolo de ea învierea, ni mai înviem, ca unii ce nu credem în atotputernicia și bunătatea lui Dumnezeu.

Bucuria învierii e o bucurie gravă, nu ușuratică, odată ce știm cum se ajunge la ea; durerea crucii, e o durere transfigurată de bărbătească nădejde, când știm că duce la înviere.

D. STĂNILOAE

Praznicul Învierii în ortodoxie

Dintre praznicile Bisericii noastre, cel mai caracteristic ortodox este Praznicul Învierii Domnului. În inima ortodoxiei stă Sărbătoarea Învierii, care aduce la expresie, în largă măsură, întreaga spiritualitate specific ortodoxă.

Soteriologia ortodoxă are în centrul ei minunea Învierii lui Hristos. Evident, Hristos ne-a mântuit prin întreaga sa viață, dar cu deosebire prin moartea și învierea sa. Cum, însă, în concepția soteriologică ortodoxă se îmbină armonios și misterios dragostea cu dreptatea lui Dumnezeu, prevalând cea dintâi, în ortodoxie accentul fundamental se pune pe mila lui Dumnezeu. Mântuirea nu este numai o satisfacție adusă majestății și dreptății divine, ci mai ales o revărsare din plin a iubirii și milei cerești nemărginite. De aceea în cugetarea teologică ortodoxă se pune pe primul plan actul Învierii. Aici moartea pe cruce a Mântuitorului apare indisolubil legată cu Învierea sa. Pentru Biserică, teologia și spiritualitatea ortodoxă, mântuirea s'a împlinit definitiv abia prin înviere. Abia Învierea este chezașia propriuzisă a mântuirii și a vieții veșnice.

Cu totul altfel se prezintă fiziologia soteriologică în teologia romano-catolică. Aici creștinismul altoindu-se pe duhul eminent juridic, caracteristic poporului roman, s'a ajuns la juridismul exagerat al soteriologiei apusene, care a făcut ca accentul fundamental să se pună pe dreptatea lui Dumnezeu. În miezul soteriologiei romano-catolice stă jertfa morții pe cruce a Mântuitorului. Pentru catolicism, mântuirea nu-i atât un act al iubirii și milei divine, cât mai ales o satisfacție adusă majestății și dreptății lui Dumnezeu. De aceea, în cugetarea teologică apuseană, accentul se pune mai mult pe actul Răstignirii, decât pe cel al Învierii Mântuitorului.

Dar deosebiriile dintre catolicism și ortodoxie nu se opresc aici. În veșnică luptă cu puterea lumească, catolicismul și-a dobândit un minunat simț istoric și a simțit totdeauna nevoia cadrului și mediului istoric ca ceva inerent devoltării sale. Din pricina aceasta, în Occident domină, în toate împrejurările, conștiința istorică. În schimb, duhul ortodox este anti-istoric; în Orient domină conștiința eshatologică, viziunea unei împărății divine dela sfârșitul veacurilor. De aceea sufletul ortodox, la fel primilor creștini, este mereu chinuit de dorul după viața de dincolo.

Aceste deosebiri, de concepție teologică și de spiritualitate creștină

se oglindesc profund și în cultul divin, respectiv în modul de a prăznuși sf. Paști.

În centrul ortodoxiei a stat întotdeauna Sărbătoarea Învierii, Paștile. În Biserica ortodoxă, Paștile sunt praznicul cel mai mare și cel mai sfânt, care constituie apogeul vieții creștine. Pentru ortodocși, sf. Paști însemnează împăcarea deplină a lui Dumnezeu cu omul, unirea atât de mult dorită a cerului cu pământul prin Dumnezeu-Omul cel înviat. Învierea garantează pentru toți viața cea vecinică și transformarea întregii lumi. De aceea, deși Învierea lui Hristos este sărbătoarea întregii lumi creștine, nicăiri Praznicul Învierii nu se serbează cu atâta exuberantă bucurie și strălucire ca la ortodocși.

În cultul pascal apusean și în trăirea romano-catolică, sensibilitatea și tristețea unui etern prohod, provocate de răstignirea pe cruce a Mântuitorului, birue și lasă oarecum în umbră bucuria luminoasă a Învierii. Aici, formula ortodoxă de salutare (»Hristos a înviat«) din zilele luminate de până la Înălțare, devine o formulă liturgică abstractă și lipsită de entuziasmul ortodox.

Din cele vremelnice, ortodoxia și-a ales categoriile organicului (viața și întreaga natură creată, cosmosul), pe cari — deși aparțin vremelnice — le-a echivalat oarecum cu viața de dincolo, cu veșnicia. De aceea la Paști, sufletul creștinului ortodox tresaltă de bucurie nu numai pentru că Învierea Domnului i-a deschis larg porțile în spre viața veșnică, ci și pentru că la Paști se serbează triumful vieții, al vieții organizez asupra morții: »Alergați și propovediți lumii, că s'a sculat Domnul omorând moartea«; »Hristos, soarele vieții, tuturor viață răsărind«; »Prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului și începătura altei vieți veșnice«. Paștile sunt sărbătoarea vieții fără de moarte și a tineretii fără de bătrânețe. Învierea lui Hristos rupe virtual lanțurile morții și pune început primăverii eterne a omului: »Astăzi este primăvara sufletelor, pentru că Hristos ca un soare răsărind din mormânt a treia zi, a gonit iarna cea întunecată a păcatului nostru. Lumea stricăciunii păcatului se învâluie potențial în lumina nestricăciunii și a vieții. De acum se inaugurează o viață asemănătoare cu cea din starea paradisiacă, iar calea spre îndumnezeire și viața veșnică este deschisă: »Luminatu-s'au toate cu învierea Ta, Doamne, și raiul iarăși s'a deschis și toată zidirea, laudându-Te, cântare Ție totdeauna aduce«.

În ortodoxie, Praznicul Învierii este prin excelență praznicul bucuriei. Bucuria paschală este mai intensă, mai vie și mai exuberantă în ortodoxie și constituie tonul fundamental al spiritualității ortodoxe (Cf. N. Arseniev, Biserica răsăriteană, pg. 15 s.).

Canonul paschal este plin de bucurie divină și de entuziasm: »Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa«; »Ziua Învierii, și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să îmbrățișem«. Bucuria Învierii covârșește doliul morții. Căci moartea fizică, privită din perspectiva eshatologică, nu mai este prilej de îndurerare, ci o punte de trecere în vecnicie. Bucuria învierii se răsfrânge asupra întregii făpturi. Pământul e transfigurat și inobilat prin Intruparea și prin moartea pe cruce, dar mai ales prin Învierea Mântuitorului. Precum făptura întreagă suspină cu omul păcătos, tot astfel tresaltă de bucurie cu omul fericit, căci fericirea plămădită de har se împărtășește, prin om, întregii făpturi. Cosmosul, adecă întreaga natură creată, s'a răstignit cu Domnul pe Golgota, iar acum cosmosul întreg înviază cu el, în mod potențial, întru bucurie și slavă, până când va deveni realmente »cer nou și pământ nou«. În ortodoxie, Învierea lui Hristos este un eveniment de însemnătate cosmică și prăznuirea ei este o sărbătoare a bucuriei cosmice. Bucuria Învierii este bucuria reînvierii întregii naturi; de aceea cântă biserica noastră: »Bucură-te făptură și înfloresce ca un crin! Căci Hristos a înviat din morți ca un Dumnezeu«; »Cerurile după cuviință să se veselească și pământul să se bucure și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută«. Bucuria învierii noastre se îmbină cu bucuria transfigurării întregului univers și explozia de lumină a Învierii străbate prin inima întregii făpturi: »Acum toate s'au umplut de lumină și cerul și pământul și cele de desubt. Deci, să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, întru care s'a întărit«.

Sublimitatea și bucuria de proporții atât de mari a Praznicului Învierii să ne fie tuturora un îndemn de a-l aștepta întotdeauna cu sufletele cât mai curate și mai pline de duhovnicie, spre a nu-i turbura și întuneca seninătatea și lumina.

Prof. Corneliu I. Sârbu

Să plivim buruienile

În holda rumenă a credinței noastre strămoșești s'a prăsit, în special în epoca de după războiu, o mulțime de buruieni confesionale, cari în limbajul obișnuit se numesc secte. Nesimțite la început prin lipsa de importanță numerică ce-o prezintau, ele au devenit cu timpul tot mai periculoase, prin caracterul lor de râie ce se întinde tăcut dar continuu, manifestându-se tot cu mai multă evidență în ultima vreme. Primejdia ce-o reprezintă ele, prin existența lor între granițele țării, este departe de a avea numai un aspect religios, ea având și unul profund național. Cuvântul »primejdie«, folosit cu acest prilej, nu exprimă nici cea mai mică exagerare, el traducând doar o realitate care din păcate există. Primejdie națională și biserică, acesta este adevărul care trebuie să ne ardă permanent conștiințele, stimulându-ne la muncă hotărâtă întru stărpirea cât mai curândă, din holda spiritualității românești, pecetluită de sfințenia Ortodoxiei, a tuturor buruienilor religioase de proveniență streină sufletului și ființei neamului nostru. Strădania noastră în această direcție trebuie să fie cu atât mai neobosită, cu cât avem datoria de a arăta, în felul acesta, tuturor șefilor ierarhici ai sectelor, — cari de peste graniță, din America sau din Anglia, dirijează destinele sectarilor dela noi, — că Biserica ort. rom. nu este nici »grosier superstițioasă«, nici »coruptă«, iar preoțimea noastră nu este nici »incultă«, nici »incapabilă«, așa cum vor s'o prezinte streinătății aceste cucuvaie internaționale cu sediul în Londra sau în New-York, în Honolulu sau în Patagonia, pentru a justifica necesitatea inexorabilă a misionarismului (?) lor în România.

Trebuie să fim conștii, că opera de disoluție a unității credinței noastre strămoșești și a solidarității noastre naționale, este susținută, cu fanatică tenacitate și stăruință de toate sectele, fără deosebire, sprijinindu-se reciproc atunci când de undeva s'ar ivi vreun »ce« care să le amenințe libertatea prozelitismului lor iconoclastic. Vreți ipoteze probe pentru această afirmație? Iată-le: În August 1937, dl Dr. Nussbaum, campionul mondial al adventiștilor de ziua a șaptea, s'a întovărășit cu belicosul Dr. Rushbrooke, secretarul general al »Alianței Baptiste Universale«, pentru a convinge — prin orice mijloace — pe membrii »Mișcării irenice și ecumenice«, întruniți atunci la Edimburgh-Anglia, despre ne-

cesitatea imediată a asocierii lor la campania de protest a acestora împotriva persecuțiilor creștinilor (?) din România. (vezi: The Guardian, 3 Martie, 1939). Conjurația celor doi n'a rămas integral fără efect, un protest producându-se, deși nu în numele »Mișcării ecumenice«, ci numai în numele personal al președintelui acesteia. Cu prilejul venirii M. Sale Regelui nostru Carol al II-lea în Anglia, toate neghinele confesional-internaționale existente la Londra și cu tentacule și în România: adventiști, evangheliști, mileniști, quakeri, molocani etc. etc., s'au asociat cu același mult înăcrît Dr. Rushbrooke, pentru a bineventa pe Suveranul nostru cu un memoriu-protest împotriva iluzionistelor »prigoane religioase a sectelor din România«. Mai adăogați la cele de mai sus și faptul, că majoritatea sectarilor d-lui Dr. Rushbrooke, ai d-lui Dr. Nussbaum și ai altor domni doctori de teapa acestora, nu înțeleg să se supună legii militare a recrutării, — datoria sfântă a apărării pământului în care zac moștele străbunilor noștri neexistând pentru dânsii, — și veți avea astfel tabloul complet a ceea ce reprezintă sectele pentru Stat și pentru Biserică.

Pentru noi stă neclintit un adevăr veșnic, ca veșnicia ce-o dorim neamului nostru: acela, că oricine trăiește în România, trebuie să gândească românește, să-și inspire faptele din realitățile spiritualității românești și să asculte exclusiv de autoritățile noastre pământene. Oricine gândește peste granițe și stă în subordinea unor autorități streine (Dr. Rushbrooke, Dr. Nussbaum etc.), conspiră criminal la viața statului și a neamului românesc. Este un lucru de mare importanță pentru interesele superioare și permanente ale țării, — astăzi când atâtea vifornițe își vântură amenințările pela hotarele noastre, — să apărăm în fața lumii întregi bloc de granit în solidaritatea noastră națională, dând astfel dovada supremiei noastre iubiri de Patrie. Ori, această solidaritate este imposibil de realizat, atunci când fii ai țării, în loc de a asculta bătaiele inimii neamului, își întind urechile peste granițe, pentru a auzi poruncile glasului strident al doctorului Rushbrooke, Nussbaum etc., nume cari chiar prin articulație estropiază grosolan fonetica limbii și simfiriei noastre românești.

Preotul este azi, așa cum a fost ieri și cum va fi întotdeauna, chiagul spiritual al unității noastre naționale.

La glasul lui, turma duhovnicească a tuturor fiilor țării, cunoscându-i vocea de păstor, s'au aliniat în tot trecutul nostru, pe firul de lumină al comandamentelor românești. Sectarii noștri însă nu mai cunosc astăzi glasul de chemare al păstorului neamului, păstorii lor avându-și reședința undeva departe de țară, în suburbille cine știe cărei citadele a continentului nostru, sau a altui continent. Iată dar primejdia de care pome-neam la începutul acestor rânduri, primejdie care amenință pe mulți copii ai neamului cu desaxarea, cu centrifugalizarea dela unisonul simfiriei românești, cu ruperea legăturii cu pământul sacru al nădejților strămoșești. Aceasta fiind situația, o întrebare se impune: Care este imperativul datoriei noastre de preoți »preoți ai deșteptării neamului?« Unul singur: acela de a face chiar imposibilul pentru a trezi pe toții fii rătăciți ai sfintei noastre Biserici, îmbățați de narcoticul amefirii sectare, dându-le antidotul Duhului Sfânt și sfinților al Ortodoxiei. Nici o violență să nu întrebuițăm întru atingerea acestui scop, violența fiind mai curând o dovadă de slăbiciune, care va întări și mai mult pe cei greșiți în cerbicia lor. Să folosim numai mijloacele pozitive ale Evangheliei, arătând tuturor copiilor noștri rătăciți, că Biserica părinților, moșilor și strămoșilor lor, îi așteaptă cu brațele deschise ale iubirii ei părintești, punându-i în cinstea de mai înainte, atunci când se vor întoarce din calea pierzării pe care au apucat.

Ziua în care rushbrookii și nussbaumii nu vor mai avea în numele cui să-și strige protestele pe toate colturile planetei Pământ și poate și a altor planete, va fi ziua popasului nostru, în care bucuria gândului că prin stărpirea sectelor am servit și Biserica, și Neamul, ne va umplea întreaga ființă de satisfacția datoriei împlinite.

Mirfield-Anglia, Martie 1939.

Preot D. Veștemean

Nr. 3909/1939

Comunicare

Se aduce la cunoștință că erezii după Părintele Ilarie Plotogea din Tohanul nou, decedat la 12 Februarie 1939, în baza § 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoțesc au primit dela Cassa Arhidiecezanală din Sibiu, în numerar fără nici o reținere, ajutorul preoțesc de Lei 40.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului Arhiepiscopesc dela 18 Martie 1939.

Consiliul Arhiepiscopesc

* FOIȘOARA *

Creștinismul față de problemele actuale ale claselor sociale din orașele noastre¹

Locuitorii orașelor de astăzi se împart după cultura ocupațiunea și starea lor economică în trei clase principale și anume: intelectuali, clasa mijlocie și proletari.

Prin intelectuali înțelegem, în primul rând, pe oamenii aceia cari au o pregătire academică, cari au o diplomă de absolvire a unei școli superioare și cari prin școala sau pe cale autodidactă și-au dobândit o cultură destul de înaltă, pentru că să-i intereseze de aproape toate problemele mari și serioase ale vieții.

Clasa mijlocie o alcătuiesc meseriașii de toate categoriile și micii comercianți. Iar proletariatul îl formează muncitorii aceia din orașe, cari n'au nici un fel de proprietate individuală, muncitorii cari prin munca fizică pe care o săvârșesc cu brațe proprii în fabrici, în ateliere, în magazine,

¹ Conferință ținută în cadrele Universității populare în Sibiu.

în prăvălii, sau la case private, își câștigă existența lor de fiecare zi.

Incepând din veacul XIX-lea anumiți factori de ordin social și material au dus, în orașele din apusul Europei, la o învrăj-bire cumplită aceste trei clase sociale întreolaltă. Din fericire în România veche ca și în ținuturile locuite de Români, dar subjugate de alte neamuri, ura și lupta de clasă între fiii neamului românesc n'a fost cunoscută. În orașele mici din Vechiul Regat — și orașele mici erau toate cu excepția Bucureștiului și a Iașului — ca și în orașele coplesite de neamuri streine din provinciile subjugate, clasele sociale românești trăiau sub influența și îndrumarea înțeleaptă a Bisericii strămoșești, o viață curată națională și creștină. Românii, veniți în orașe, în cea mai mare parte, de prin satele din jur, când se mutau în oraș, aduceau cu ei și toate credințele și toate tradițiile și toate idealurile moștenite din moși și strămoși și își trăiau în aceste orașe, cu foarte mici deosebiri, întru toate viața trăită mai înainte la țară, viața pe care o învățaseră în casele părintești. Din această cauză nici nu s'a pus pe vremea aceea la noi problema vieții și a raporturilor acestor trei clase sociale întreolaltă, așa cum se punea ea atunci în țările din Apusul Europei.

Astăzi însă lucrurile s'au schimbat și la noi. Țara s'a mărit, numărul orașelor

mari a crescut și chiar orașele mici, sub influența unui curent general, se dezvoltă și cresc într'un chip uimitor. Și paralel cu creșterea orașelor s'a schimbat și se schimbă tot mai mult și la noi forma de viață a locuitorilor din orașe. Cei mai mulți locuitori din aceste centre de viață au abandonat sănătoasele tradiții românești și și-au îmbrăcat sufletul într'o haină a internaționalismului. Sub diferite influențe streine credința strămoșească a slăbit și viața religioasă moraliă a Românilor din orașe e lipsită de entuziasmele ei de odinioară. Mulți intelectuali s'au înstreinat cu totul de religie și Biserică și un mare număr de comercianți, de meseriași și de muncitori din orașele noastre se desinteresează și calcă zi de zi în picioare creștinismul, legea lui Iisus Hristos. Între clasele sociale românești din orașe, în urma războiului, a început să se desemneze un separatism, să se sape o prăpastie, care s'a accentuat din an în an tot mai mult și care, dacă nu va fi remediat, va duce într'un viitor apropiat la un desnodământ fatal și în țara noastră.

Starea actuală a claselor noastre sociale din orașe, starea care poate fi caracterizată prin o puternică rupere de tradiție, prin înstreinarea de religie și Biserică și prin o lipsă de înțelegere reciprocă și mai ales prin o totală lipsă de iubire a membrilor cari fac parte din clase sociale deose-

bite, se datorește unor anumite cauze, pe cari e bine să le amintim aici, fie și într'o formă sumară, așa cum ne permite timpul în cadrele unei astfel de conferințe.

Onorat auditoriu,

E adevărat că nu putem spune că există astăzi pentru intelectualii din orașele noastre un anumit sistem filozofic, care să stăpânească în chip absolut viața acestora. E adevărat că chiar materialismul, această filozofică concepție care a fost la modă în veacul trecut, a încetat astăzi de a mai fi o concepție despre lume, dar n'a încetat de a fi o concepție de viață. În special clasele sociale din orașele de astăzi trăesc în viața lor de fiecare zi sub influența ideilor de filozofie materialistă. Lupta înverșunată pentru o existență cât mai confortabilă, setea și pornirea de a aduna prin orice mijloace bogății materiale, goana nebună a orașenilor de astăzi după tot felul de plăceri, cari adeseori sunt de cea mai josnică natură, sunt toate dovezi că ecoul filozofiei materialiste n'a dispărut încă din instinctele oamenilor și că acest ecou se resimte puternic și în viața orașelor românești. Numai prin prelungirea acestui ecou peste granițele veacului trecut se pot explica abuzurile și însușirile nedrepte a bunurilor materiale în viața politică și socială de astăzi.

Dar pe lângă prelungirea acestui ecou al concepțiilor materialiste, dezvoltarea

Preotul și sănătatea poporului

Mica farmacie parohială

Preotul sanitar și preuteasa soră de ocrotire, iată ce ne trebuie la sate, iată ce trebuie să înfăptuim cât mai curând pentru salvarea sănătății poporului! Și asta pentru o mie de motive creștine și naționale.

Dar, afară de asta, mai e nevoie de o mică farmacie parohială. Căci chiar soldații cei mai bine instruiți nu pot face nimic fără arme și munițiuni. Deci, mica farmacie parohială trebuie să ne dea instrumentele și medicamentele strict necesare și de prim ajutor în lupta noastră sanitară.

Mica farmacie parohială trebuie înjghebată de fiecare preot. Și lucrul acesta nu e greu de realizat. Mulți preoți au pentru sine o mică farmacie a casei cu prafuri, antiseptice, vată, termometru etc. Punându-o în slujba sătenilor are doar s'ă completeze cu cele trebuitoare și în cantități mai mari. Iar cei cari n'au avut o mică farmacie a casei lor, pot ușor să-și întemeieze una pentru enoriași.

Dă sigur că asta cere o sumă de bani și unele îndrumări. Bani și se pot găsi în mai multe feluri. Se poate prevedea anual o sumă de 500-600 lei în bugetul parohial pentru farmacie. Se poate interveni la primărie, ca să se prevadă cel puțin tot atât, sau mai mult, în bugetul comunal. Se pot face mici colecte între credincioși. Acești bani adunați pot da anual o sumă de 1500-2000 lei. Și ar fi destul pentru înjghebată și aprovizionarea farmaciei parohiale cu drogurile, antidoturile, prafurile, pastilele, antisepticele, vata și pansamentele necesare, precum și 2-3 termometre și 2-3 irigatoare pentru clisme etc.

Și, de sigur, că sătenii cei mai cu stare nu vor pretinde să li se dea medicamentele pe degeaba. Ci vor fi bucuroși să plătească medicamentele folositoare.

Cu banii adunați din vinderea medicamentelor cu prețul lor de cost, s'ar putea cumpăra altele în loc. Iar celor cu totul săraci li s'ar putea da ajutoare de antiseptice și medicamente de prim ajutor în mod gratuit, cheltuielile acestea acoperindu-se din sumele prevăzute în bugetul parohiei, al comunei, sau strânse din colecte.

Preotul va ține o *evidență scrisă* despre întrebuințarea tuturor medicamentelor, spre a da seama de mersul

farmaciei la sfârșitul fiecărui an, și spre a se pune la adăpost de orice bănuială.

Am dat aici unele indicații despre felul cum s'ar putea găsi banii pentru înjghebată și întreținerea micuței farmaciei parohiale și câteva îndrumări despre felul cum ar trebui să funcționeze. De aici se poate vedea cât de ușor s'ar găsi mijloacele necesare pentru întemeierea unui mic așezământ sanitar la sate dar de mare importanță pentru apărarea sănătății poporului. Căci e de neînchipuit ca, în secolul al XX-lea, să nu găsești la sate nici un fel de antiseptic, purgativ sau un termometru. Și nu găsești uneori nici chiar în casa preotului, sau a învățătorului. E spăimântătoare această sălbatică indiferență față de binefacerile științei.

Acum, în ce privește cuprinsul unei mici farmacie parohiale, dăm următoarele indicații generale:

Ca instrumente sanitare termometrul și irigatorul să nu lipsească. Și nu unul, ci două sau trei exemplare din fiecare. Căci se întâmplă că sânt 2-3 bolnavi cari trebuie să aibă în același timp câte un termometru lângă ei, spre a-și măsura zilnic temperatura, sau au nevoie de irigator pentru clisme sau spălături repetate. Că irigatorul trebuie mereu desinfectat prin fierbere în apă sau spălare cu un antiseptic puternic [sublimat în soluție concentrată] după ce bolnavii l-au folosit, asta cred că nu e de prisos s'o spunem și s'o accentuăm. Căci altfel irigatorul devine un focar de răspândire a diferitelor boli. Acestea despre termometru și irigator. Când preotul va ajunge să poată mânuși și siringa, desigur că mica farmacie va trebui să aibă și o siringă. Nădăjduim că va veni în curând și vremea aceea.

Apoi mica farmacie are să fie aprovizionată cu toate acele medicamente gata preparate, de care e nevoie în toată ziua pentru medicina și igiena preventivă și curativă de primă necesitate, de prim ajutor, și care pot fi ușor recunoscute și prescrise de preot. Amintim aici grupa antisepticelor, a antidoturilor, a purgativelor și a pansamentelor. Intre antiseptice amintim apa oxigenată, tinctura de iod, hipermanganatul de potasiu și alcoolul. Le cunoaștem cu toții pe acestea, la cari putem adăoga acidul fenic și acidul boric. Desigur că fiecare antiseptic își are întrebuințarea lui anumită, lucru pe care-l putem afla din cărțile de medicină populară.

Mai amintim următoarele medicamente: aspirina, piramidonul (la răceli), salicilatul (reumatism), bicarbonatul (supraaciditate stomacală) etc. Dintre purgative cele mai eficiente sânt: sarea amară și uleiul de ricin. Pentru vindecarea ranelor sânt anumite alifii antiseptice pe care orice farmacist știe să ni le dea la cerere. Totuș preotul trebuie să ceară și sfatul medicului de circumscripție atunci când vrea să-și aprovizioneze mica farmacie cu cele necesare.

Desigur că lista ce am dat aici și la care se mai adăoga dermatol tot pentru răni, apă de plumb pentru umflături și un preparat contra râiei, nu este totuș completă. Am înșirat doar medicamentele de care avem mai des nevoie. Lista poate fi completată după nevoi și împrejurări.

Acum mai spunem câteva cuvinte despre importanța florilor și buruienilor de leac, care s'ar putea aduna, la timpul potrivit, pentru farmacia parohială.

În ce privește plantele de leac recomandăm încă odată cartea dlui dr. V. Voiculescu: *«Toate leacurile la îndemână»*, spre a se vedea mai bine ce comoară de medicamente binefăcătoare se află împrăștiată prin fânețe și grădini, pe dealuri și prin păduri. E o întreagă farmacie cu buruieni de leac pentru tot felul de necazuri; o comoară atât de ieftină, încât nu costă nimic, dar pe lângă care sătenii trec neștiutori.

Preotul are să trezească interesul enoriașilor pentru aceste plante de leac arătându-le cum să le culeagă și cum să le întrebuințeze.

De asemenea preotul trebuie să strângă, cu ajutorul sătenilor și a străjerilor, la vreme potrivită, toate plantele medicinale aflătoare în partea locului pentru farmacia parohială. Și va strânge din toate în cantități cât mai mari, ca pentru tot satul. Tot aici recomandăm și broșura *«Buruieni de leac»* de A. Volanschi, editura „Cartea Românească” colecția „Cunoștințe Folositoare”, seria B Nr. 45, prețul 8 lei.

Ea cuprinde amănunte prețioase referitor la adunarea buruienilor de leac și la modul de uscarea, lucru foarte important pentru valoarea medicinală a buruienilor de leac.

Am recomandat aceste două lucrări asupra plantelor de leac pe care preotul trebuie neapărat să le aibă și să le consulte, pentru că aici nu putem intra în amănunte, și pentru că acest capitol al plantelor de leac ni se pare deosebit de important pentru farmacia parohială și pentru activitatea sanitară a preotului.

Comunicat oficial

Vineri în 14 Aprilie a. c. se va ține obișnuitul pelerinaj la Mănăstirea Brâncoveanu dela Sâmbăta de sus.

Pelerinajul va fi condus de către I. P. S. Nicolae, asistat de clerul dela Sibiu și din parohiile protopopiatelor din jur.

Invităm la această pioasă închinare credincioșii noștri cucernici.

Asociația Oastei Domnului va avea program special la acest pelerinaj.

Consiliul arhiepiscopesc

În felul acesta, aprovizionând mica farmacie parohială cu toate cele necesare dela farmaciile mari din oraș și dela vasta farmacie împrăștiată de Dumnezeu în florile și buruienile pământului, preotul realizează un așezământ de mare binefacere pentru sănătatea poporului. Mica farmacie parohială ar fi un binecuvântat izvor de lumină, mângâiere și alinare pentru suferinzi satelor. Și cu fiecare medicament preotul poate tămădui o rană, poate respinge atacul unei boale și poate deschide o inimă pentru dragostea lui Hristos.

Căci aceasta este ținta tuturor lucrărilor preotului: Hristos, chemarea la Hristos. Și mica farmacie parohială ar putea fi un nou avon al vestirii Evangheliei, o nouă și minunată cale de a duce în lume lumina dragostei lui Hristos.

Și iar îmi vine înainte chipul înduioșetor al Samarineanului milostiv din pilda Mântuitorului. El se apleacă cu nespuse dragoste asupra celui plin de răni, i le spală, le leagă și-l ridică pe azinul său. Poate fi ceva mai mișcător și mai cuceritor, mai măreț și mai creștinesc, ca această faptă a dragostei samarinene pe care preotul are ocazie s'o facă aproape zilnic?

Eată de unde și cum trebuie să înceapă preoții lui Hristos lucrul de renaștere creștină a lumii de azi! Căci, azi ca totdeauna, nimic ca *fapta dragostei* nu deschide mai bine inimile pentru Hristos.

Pr. Nicolae Vonica.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

stă ordine de idei trebuie să amintim liberalismul cu toate consecințele lui pentru viața claselor sociale din orașele de astăzi.

Se știe că doctrina liberalistă a proclamat libertatea absolută de dezvoltare a tuturor puterilor în toate domeniile vieții omenești. Principiul acesta a dus, pe deoparte, la crearea unui individualism exagerat, pe de altă parte la crearea capitalismului atotputernic. Capitalismul a dat naștere marelui industriei moderne, care prin libertatea de producție și prin concurența nestăvilă de nici o piedecă, a înfrânt cu totul puterea de rezistență a meșteșugarilor. Viteza mașinilor a întrecut cu mult, în ce privește cantitatea, posibilitatea de producție a brațelor omenești și capitalismul organizat s'a dovedit mult mai puternic și mai rezistent decât breslele meseriașilor. Din această cauză mulți meseriași din orașe au căzut și astăzi în rândurile proletariatului.

(Sfârșitul în Nr. viitor)

Eroare barocă. În „Istoria Românilor” de N. Iorga, vol. IX, acum apărut, e scris la pg. 191, încele două rânduri de jos că „Avram Iancu era credincios al bisericii unite”. Aceasta-i cam egal cu a spune că d. N. Iorga nu trăiește pe pământ, ci în lună.

științelor naturale și în general a așa zitelor științe pozitive face ca cultura de astăzi să fie o cultură unilaterală. Tineretul începând din școala primară și până termină universitatea este instruit, dar nu este educat. Pedagogia modernă, a săvârșit în alcătuirea programelor învățământului de toate gradele o enormă greșală, o adevărată erezie față de ceea ce numește cultura adevărată.

Erezi pedagogiei moderne constă în aceea că socotește drept cultură orice îngrămădire de cunoștințe, orice îmbogățire unilaterală a intelectului omeneșc. Ori este lucru în de obște cunoscut că dacă nu se face paralel cu dezvoltarea intelectualului și cultivarea inimii, dacă nu se face, paralel cu instrucția, și o bună educație atunci toate jertfele și toate strădanile școlii rămân fără rezultatul dorit.

Un tată care avea un copil la școală a caracterizat într'un chip admirabil *intelectualismul unilateral* al culturii moderne spunând: „Școala a făcut ca copilul meu să aibă acum două capete, dar în același timp ea a făcut ca el să nu mai aibă nici un fel de inimă.

Aristotel a spus că omul este un animal cu judecată, cu rațiune. Și într'adevăr, dacă școala cultivă numai intelectul atunci omul rămâne un animal și cu cât va fi cinea mai instruit, cu cât va ști mai mult, cu atât va fi mai animalic, dacă paralel

cu cultivarea intelectului nu se face și cultivarea inimii. Deaceia cu drept cuvânt se spune că dascălul care împărtășește numai cunoștințe este un meseriaș, pe când învățătorul și profesorul acela care odată cu instrucția face și educația caracterului acela este un adevărat artist. Școala de astăzi cultivă și perfecționează până la desăvârșire intelectul, dar lasă în paragină simțirea omului. Și rezultatul acestei culturi se vede la tot pasul, căci lipsesc aproape integral caracterele. „Oamenii de caracter sunt astăzi tot așa de rari ca și corbil cei albi”.

Școala de azi ne dă destule exemplare de oameni cu mușchi de oțel, cu trupuri perfect antrenate pentru sport, ori firizoni, buni de pus drept manechin în galantar, oameni a căror valoare constă în ceea ce se vede la suprafață. Interiorul lor este însă părgănit, iar cuvintele lor, faptele lor, gândurile lor și tot felul lor de viață este străduință de orice noblețe și de orice superioritate morală. Este foarte mare numărul celor ce au terminat cu succes cele mai înalte școli din lume și cu toate acestea, în viață sunt cele mai desacordate ființe. Sunt acești oameni tot ce vrei, dar nu sunt ființe echilibrate, oameni armonizați în toate acțiunile lor. Nu, pentru că cultura lor este o cultură trunchiată, o cultură schiloadă, o cultură care în loc să le deschidă orizontul unor idealuri superioare, li face

ca din fragedă tinerețe să fie oameni blazați, ființe egoiste, utilitariste și materialiste.

„Cât de rar ni-se îmbeie astăzi ocaziunea de-a întâlni un adevărat caracter, un suflet format în chip artistic, un om care are un ideal superior și e gata în orice clipă de a trece și prin foc pentru realizarea acestui ideal, un om al cărui suflet trăiește în înălțimea regiunilor curate și nu se scaldă nici când în mocirla fărădelegilor și nu gustă din apa cea murdară și plină de otravă a păcatelor de tot felul. Ce rari sunt astăzi oamenii cari au o convingere, oamenii statornici, oamenii pe al căror cuvânt poți să te bazezi, oamenii cari nu se schimbă și nu se îndoiesc în fiecare clipă ca trestia, oamenii de caracter!”

Lipsa caracterelor, în special în lumea intelectualilor de astăzi, se datorește în cea mai mare parte intelectualismului unilateral, se datorește culturii incomplete din zilele noastre. Iar cultura este o problemă care interesează de aproape viața orașenilor, o problemă dela care atâră mult armonia claselor sociale și bunul mers al întregii societăți omenești.

Dar cultura nu este unica problemă care a schimbat cu totul viața din orașele românești de după război, față de ceea ce a fost înainte de războiul mondial. Sunt, alături de cultură, și alți factori cari au determinat și determină într'un fel sau altul viața socială din orașele noastre. Și în acea-

† MOISE OPRIȘIU

Voia lui Dumnezeu, arătată prin taina cea adâncă și neînțeleasă a morții, a luat dintre cei vii pe vrednicul și de toți prețuitul și stimatul comerciant Moise Oprișiu. Ne obișnuisem atât de mult să-l întâlnim regulat până în zilele trecute în sfânta catedrală la fiecare slujbă bisericească alături de iubita sa soție, încât multă vreme de aci înainte figura sa ne va răsări înaintea ochilor sufletești stând într'un scaun din hora stângă a acestei biserici. Fața și făptura sa de bărbat cu dreaptă chibzuială, cu serioase judecăți, iubitor de muncă și de bună și înțeleaptă chiverniseală și orânduire a vieții, inspira o mare încredere și te făcea să simți că te afli în fața unui exemplar ales al nației noastre în ce are ea mai solid și mai opus superficialității.

Se vădea în înfățișarea sa omul care știe că viața ne este dată nu să ne jucăm cu ea, ci să împlinim cu temeinicie o misiune prin angajarea noastră într'o muncă serioasă, pentru a folosi talanții ce ni i-a dat Dumnezeu, pentru a-i înmulți nu pentru noi, ci pentru Cel care ni i-a dat, adevărat pentru aproapele, pentru binele și folosul altora.

Și înfățișarea aceasta nu înșela. De fapt mult regretatul răposat a fost un om de muncă stăruitoare și destoinică. Născut în comuna Armeni la 1858, după ce și-a ales o tovarășe de viață cu care se potrivea în dragostea de muncă și în sănătoasa înclinație de bună chiverniseală, s'a apucat cu nădejde a se îndeletnici cu comerțul, făcându-se astfel în vremuri cari nu erau favorabile unui comerț românesc, un premegător al unor preocupări pe care va trebui să și le însușească tot mai mult neamul nostru. Comerțul cere însușiri atât de accentuate de istețime și de grije, încât chiar azi, în regim de libertate națională, neamul nostru se familiarizează atât de greu cu el. Cu cât mai mari însușiri trebuie să fi avut regretatul Moise Oprișiu dacă a fost în stare să conducă în acele timpuri un comerț prosper, care i-a adus o frumoasă bunăstare.

Dar regretatul a fost nu numai un om înzestrat cu rari însușiri de înțelepciune practică, ci și un suflet de o noblețe puțin comună, făcându-se și în această privință pildă înaltă și dând o lecție de moralitate mai ales într'un timp atât de gol de măreție reală.

Regretatul a fost toată viața un binefăcător. Încă pe când trăia în satul

său, în Armeni, a pus la cale zidirea unei biserici, cu largă sa contribuție materială și a înzestrat satul cu alte lucruri de folos general.

Dar frumusețea neasemănată a sufletului său — învăluit până în clipele din urmă în modestie și discreție — ni s'a desvăluit strălucitoare și întreață acum la sfârșitul vieții sale.

Ne binecuvântându-i Dumnezeu casa cu copii, el și-a lăsat prin testament, împreună cu vrednica sa soție Ana, întreaga agoniseală instituțiilor culturale sibiene pentru ajutorarea fiilor neamului său, a cărui propășire a voit să o ajute. Liceului «Gh. Lazăr» i-a lăsat 40%, din veniturile averii sale pentru burse pe seama elevilor săraci, Academiei teologice 20%, cu același scop, Liceului comercial 5%, Așteii 5%, pentru tipărirea de cărți pe seama poporului, Reuniunii meseriașilor 8%, pentru ajutorarea tinerilor dați la meserii; iar averea din satul său natal a lăsat o instituțiilor de acolo.

Grija și ajutorul regretatului răposat vor fi simțite de aci înainte de sute și mii de tineri români dornici să se pregătească pentru a fi neamului lor de cât mai mare folos. Bunătatea lui se va revărsa ca un balsam în sufletele lor și numele lui va fi binecuvântat și pomenit cu laudă și cu recunoștință cât va fi neamul nostru.

Iar dreptul Judecător care are drept criteriu de judecată măsura în care omul a ajutat pe aproapele, îi va spune: Vino fiule întru fericirea care este gătită ție, căci lipsit am fost și m'ai ajutat cu mână largă, dându-mi toată agoniseala muncii tale necurmă și înțelepte. Mare comoară ți ai adunat în cer.

Fie pilda regretatului răposat dăătoare de impulsuri nobile, memoria lui în veci neuitată și sufletul lui să-l așeze Dumnezeu în loc luminat, de negrăit și veșnică bucurie!

Inmormântarea regretatului binefăcător a avut loc Marți, 4 Aprilie, în comuna Armeni, după ce slujba prohodului s'a făcut în catedrala noastră de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți. Au cuvântat Pr. protopop Em. Cioran și Păr. Rector Dr. D. Stăniloae pentru instituțiile cărora răposatul și-a testat averea.

Organizați Reuniuni de femei

eu îmi luasem hotărârea să nu vizitez în călătoria mea din America decât ceea ce m'ar putea edifica complet asupra fizionomiei spirituale a acestei lumi îndepărtate. Consecvent cu această hotărâre, mai târziu aveam să cunosc eu însumi rigorile vieții de simplu muncitor în fabrica Ford din Dearborn-Michigan. N'am avut timp să mă plimb, să văd lucrurile înșirate mai sus, să scriu reportaje senzaționale despre o Americă edenică, cu râuri de lapte și miere, despre America patriarhală și romantică din poveștile Atala și René ale lui Chateaubriand. Și chiar dacă aș fi avut, eu n'am întreprins călătorie ca să înregistrez, ca o placă de ebonit, tot ce am văzut, apoi, să epatez lumea cu minunile văzute, să deșept nostalgii în inima cetățitorului, să determin plecări intempestive spre continentul cu ascunse miraje. Eu m'am dus în America, ca un muritor neînsemnat și necunoscut, să mă fac preot misionar într'o colonie de români americani. Iar dacă aceasta nu s'a putut și a trebuit să revin în țară, am exploatat prilejul acesta unic al vieții mele ca să mă documentez personal și numai pentru mine, asupra vieții spirituale din America, nu ca să scriu jurnale de călătorie. Iar dacă astăzi dau la lumină aceste fugare însemnări, după mai bine de un an de zile, o fac cu conștiința că ele deși străbătute de

Gânduri asupra predicei

Trăim vremuri de grea încercare duhovnicească, de sbuciumări și griji.

Dragostea lui Iisus, pacea Lui, bucuria veșnică a viețuirii creștinești, au scăzut, și scad. Par'că peste toate a început să se lase o ceață grozavă, care acopere cu uscăciune bătrânul pământ.

Cu toate acestea, un predicator conștient, deși se întristează de starea jalnică a omenirii de față, totuși nu dă înapoi dela chemarea de a propovedui, ci luptă, în „lupta cea bună”, cu puteri sporite.

Acum, când răul este mai adânc înrădăcinat în lume, când duhul diavolului întunecă multe suflete, acum este și seceriș bogat pentru predicatorul inimos.

Vremea de față este a luptei, prin felurite mijloace, dar mai ales prin predică. Patronul veacului nostru ar trebui să fie ales: Sf. Ioan Gură de Aur. Credem cu tărie, că prin o vie și puternică predicare se vor risipi norii și volbura care tulbură pacea lumii și se va aduce biruința tainică a Mielului.

Predica are de îndeplinit un rol cât se poate de însemnat. Ea va avea mai puțin de criticat, și mai mult de lămurit.

Un cuvânt de lămurire, spus cu bunăvoință stăruitoare, aduce îndreptare mai totdeauna.

Critica însă adesea înrădăcinează răul și mai mult în suflete.

Sf. Scriptură ne zice: «Nu judecați, pentru că să nu fiți judecați», «Cel ce este fără păcat, să arunce cu piatra».

În predicile de azi se critică de obicei prea des și se lămurește prea rar. Se predică astfel în pustiu, — pentru că nu se respectă cerințele momentului de față, care nu constau în nevoia de critică, ci în cea de mai multă lumină.

Astăzi nu ne putem mulțămii cu simple predici de învățătură duhovnicească. Se cere o predicare apologetică și misionară, ca să reconvertim lumea la creștinism. E zadarnic, să te provoci de pildă la autoritatea Sf. Scripturi în fața unei mulțimi care nu s'a încălzit niciodată din slovele ei, pentru că n'a putut înțelege și simți limpede legătura dintre Scriptură și țelurile înalte ale omenirii.

Predica trebuie să lămurească anumite simțăminte nedeslășite ale omului, anumite legături ale lui cu lucrurile cuprinse în Scriptură și să arate care

sânt motivele ce opresc biruința idealismului omenesc.

«Anima naturaliter christiana», zice Tertulian în Apologeticul său, dând o expresiune limpede unui mare adevăr. Lumea, în esența ei, este creștină. Deaceia, ori câte ispite ar ști născoci diavolul, el nu reușește să ucidă această subconștiință a firii omenesci, ci numai să devieze pornirile ei, în direcția răului. Deci răul nu este o proprietate a naturii omenesci, ci o alunecare a ei.

Pentru ce spunem aceasta? Pentru a arăta că, principal, lumea de azi cuprinde virtualitatea unei desmorțiri a vieții creștinești. Nu trebuie creiat sufletul creștinesc, ci numai retrezită această subconștiință creștină.

Toate încercările idealiste ale umanității, chiar când au fost înfrânte, dovedesc pornirea sufletului omenesc spre bine și spre perfecțiune morală. Coborând în cadrul experiențelor personale, câți nu însetează după milostenie și dreptate! Toate ne arată că în lume există tendința binelui, dar este desorganizată.

De aici răsare și rostul predicei: Cu toate mijloacele unei arte și ale unei credințe superioare, trebuie să învățăm că tendințele lumii spre acțiuni morale sânt semnele unei înrudiri creștine, ale unui suflet creștin ancestral, și că prin urmare ea nu-și poate afla liniștea ce o caută, decât încadrându-se integral în ritmul vieții creștinești.

Pe scurt, rostul predicii este să indentifice intențiile bune, dar disperate ale oamenilor, cu firul statornic și unitar al Evangheliei, reamintind omului conștiința creștinătății sale ancestrale; să polarizeze forțele binelui în jurul Bisericii, să înlocuiască individualismul printr'o cooperare creștină organizată și disciplinată, după învățătura Sf. Scripturi și a pravilelor bisericești.

Iată ce are de lămurit predica și în ce constă rostul ei.

Ioan Opriș
licențiat în teologie

Jurământul noilor recruți s'a făcut în Sibiu, în cadrul unei înălțătoare festivități militare, în ziua de Duminecă, 2 April 1939. În piața mare, frumos împodobită, au luat loc în tribună reprezentanții autorităților locale, precum și ai diferitelor culte. Au depus jurământul peste 2400 recruți, după ce s'a săvârșit o scurtă slujbă religioasă, oficiată de protoierii militari I. Dăncilă și Gh. Secaș. Răspunsurile le-a dat corul studenților dela Academia teologică andreiană, sub conducerea dlui prof. C. Popa. Cuvântări înmoase au adresat tinerilor ostași păr. Ion Dăncilă și dl general Cealde. Defilarea noilor recruți a produs excelentă impresie asupra privitorilor.

În țara fără reverii

(5) V. Sămărtinean
(Sfârșit)

Despre filosofia empirică, gragmatică a lui William James? Despre proporțiile și tirajul gazetelor și revistelor americane? Despre mormântul lui Woodrow Wilson, marele ideolog și luptător pentru drepturile de autodeterminare ale popoarelor și marele binefăcător al românilor în timpul războiului mondial? Despre „goodtimul” tinerilor americani în „moon-light”? Despre drumurile și viteza americană? Despre foot-ballul și jazzul american? Sau să vă duc în centrele industriale, să vedeți la porțile fabricilor, legiunile negre ale șomerilor americani, cu fețe crisplate de foame și suferință?... Da, acolo în fum și căldura fabricilor... acolo vă voi duce, să vedeți cât de mult poate pătimi un suflet omenesc într'o țară civilizată și cu libertăți omenesci garantate prin constituție. Acolo unde mă chema umbra unui emigrant român de acum vreo 30 de ani, mort într'un accident oribil într'o fabrică din Alliance. Umbra unchiului meu, o victimă a mașinismului american, un mort al cărui portret era păstrat de cătră bunica mea în lada unde își ținea propria sa îmbrăcăminte de moarte... De aceea, la plecarea mea din New-York, spre orașul din Pennsylvania,

un nerv subiectiv, ar putea trezi interesul și curiozitatea cetitorului pentru problemele cari m'au preocupat pe mine în decursul călătoriei... și ar putea constitui, în cadrul în care le-am prezentat, chiar o destindere și o delectare...

Eram în America. Țara care se definește prin dolarul ei tare, prin rețeaua imensă de afaceri comerciale, prin tehnica ei extraordinară, prin superlativul și excepționalul ei. Țara fumului. Țara fabricilor. Țara oamenilor cu altă concepție de viață decât a noastră a europenilor, cu altă optică despre rostul omului pe pământ, cu alte perspective despre ziua de mâine. Țara în care toată energia omului e canalizată pentru scoaterea aurului din piatră. În care sufletul omului e strivit sub egida implacabilă a mașinismului, fiindcă americanul trăește în cotidian și efemer. Cât mai multă comoditate pentru corp, chiar cu prețul uciderii sufletului. Deviza americanului. Crezul și mistica americanului. Business, business... afaceri, numai afaceri. Trupul să jubileze, să se hrănească copios, să se desfete până la epuizare. Ochiul să vadă cât mai mult, urechea să audă cât mai mult, simțurile, în loc de flagelare, să fie exaltate până la ultima limită. Civilizație și comoditate americană. O formulă de fericire americană. Americanii, mozaic de fionalități adunate din toate colțurile pă-

mântului, n'au limba lor, n'au istoria lor, n'au omogenitate de coerență națională. Totuși se luptă să creeze un climat specific american, un tip american deosebit de toate celelalte, o formulă de fericire, mai fecundă și mai autentică decât toate fericirile din lume. O, fericirea americană! Civilizație... adevărat mulsul vaselor cu instrumente electrice... mătura electrică... mașina de bărbierit electrică... adevărat confort și îndestulare. Dar se chiamă oare toate aceste fericire, adevărată fericire?

Eram în America. Țara în care toți oamenii sunt egali în fața legii. În care nu există clase sociale, nici clasa a treia și a doua la trenuri și tramvae. Unde fiecare cetățean se poate duce la Casa Albă dela Washington, să-l bată pe umeri pe președintele suprem și federal. Țara lui „all right”, a legendarului „Uncle Sam”. În care ultimul muncitor, atunci când nu șomează, are în casa lui confortul și comoditățile unui prefect de județ din România. Țara unde omul nu-și pune probleme adânci de viață, concentrându-și toate puterile numai pentru realizarea unei fericiri pământesci, cât mai mari și mai covârșitoare. Ancora omului în lutul rece al plăcerilor superficiale și trecătoare. Asta e fericirea pe care o respiră sufletul americanului. Plăceri ieftine, de câteva clipe. Palliative, surogate.

Probleme-Recensii-Comentarii

Paștile creștinilor au sosit!

Sânt aproape 20 de veacuri de când Acela ce a fost răstignit pe cruce, de către iudei, a înviat din morți: „cu moartea pe moarte călcând”. De atunci, în fiecare an, la o dată stabilită de Sf. Sinoade, acest fapt religios este sărbătorit cu mult fast de creștini.

Dela bogatul împrejmuț de bunălăstie lumii și până la umilul sărac, toți simt o covârșitoare bucurie la venirea praznicului Învierii Domnului.

Satele, în special, îmbracă haine de sărbătoare. Bucuria revenirii acestei sărbători creștine ni se pare mai accentuată la sate. Nici orașele, firește, nu stau mult îndărât, dar jocurile și petrecerile organizate acolo, cu ocazia Învierii Domnului, capătă câteodată caracter strein de sufletele românilor. Satele și-au păstrat însă imaculate obiceiurile lor de veacuri...

Creștineștile cuvinte „Hristos a înviat” răsună totuși vesede, atât în colibe săracilor, cât și în palatele celor înstăriți. Un suflu de înfrățire generală cuprinde, cel puțin pentru o clipă întreaga omenire creștină. Răspunsul „Adevărat a înviat” vine să pecetluiească existența unui fenomen împlinit cu atâtea veacuri înapoi și care se sărbătorește cam la aceeași epocă, în fiecare an.

Astăzi când nori negri se ivesc la orizontul politic al bătrânei Europe, tinzând să întunece marea această eveniment creștinesc, dorim ca eforturile marilor oameni politici, — de a opri cu un ceas mai de vreme, pericolul unui măcel omnesc, — să izbutească deplin.

Dorim ca vorbele Mântuitorului Isus: „Pace vouă” să prindă rădăcini în sufletele oamenilor de pretutindeni. Numai așa vom binemerita cuvântul de adevărați creștini.

Pr. Const. Hașcău

Conferința preoțească. — Preoțimea din protopopiatul Mercurea și-a ținut conferința de primăvară în Marția a șasea din Post.

Obicinuitele slujbe și chemarea Duhului Sfânt s'au făcut de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. prot. Avr. Pecurariu și Dr. V. Oana adm. prot. al protopopiatului.

Meditația pentru pregătire la mărturisire a ținut-o Pr. Gh. Buzea cu textul svetelnei din săptămâna Patimilor.

A fost o expunere temeinică și profundă.

Spovedania s'a făcut la duhovnicii numiți în locul celor cari au fost reținuți de boală.

Programul s'a continuat în sala de ședințe dela școala primară.

Deschiderea adunării a făcut-o, în cuvinte binesimțite, părintele protopop Oana, care a subliniat imperativele ce trebuie să le îndeplinească fiecare pă-

Dar cu prețul câtor abdicări își plătește bietul om, chiar și aceste false fericiri! Cinci luni, mai târziu, în fabrica Ford din Dearborn-Michigan, aveam să mă conving personal de calvarul sufletesc cu care își răscumpără fericirea pământească americanul. De tortura morală, care depășește cu mult scenele de chin scrise de Dostoevski în cartea sa „Amintiri din casa morților”, pe care o îndurau muncitorii în năduful uzinelor, pentru a-și plăti iluzia de fericire de care aveau parte. Aveam să văd ce a mai rămas din sufletul omului, cum i-a stors mașinismul american toată vlagă și toată vigoarea. Și-aveam să plâng în fum și căldura îngrozitoare a fabricii, de data asta în realitate, așa cum am plâns odinioară, în imaginație, pe paginile romanului Martin Eden, în care scriitorul american Jack London, își descrie suferințele de muncitor de fabrică... Aveam să văd pentru prima oară, că într'adevăr mă găseam într'o țară fără reverii, fără visuri, fără poezie, fără mană pentru suflet.

rinte sufletesc în parohia sa. În decursul acelei vorbiri a omagiat pe I. P. S. Patriarhul Miron pentru amintirea căruia clerul a păstrat câteva clipe de profundă pietate.

Darea de seamă, asupra activității pastorale pe 1938 a preoțimei tractuale, a făcut-o Pr. N. Opris, iar asupra activității cercurilor religioase din despărțământ pe 1938 a făcut-o Pr. D. Ciuchendea.

Darea de seamă asupra activității așezămintelor religioase-culturale din despărțământ pe 1938 a făcut-o Pr. I. Albu.

Pentru intensificarea vieții religioase-morale și culturale Părintele protopop Oana a îndrumat preoțimea să facă festivaluri de program religios.

S'au discutat chestiuni de pastorală practică și rituale cu gândul ca să se uniformizeze slujbele. — P. A. Str.

INFORMAȚIUNI

La marele praznic al Învierii Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, urăm iubitorilor noștri cetitori duhovnicească bucurie și multă propășire în toate cele bune. Hristos a înviat!

Episcopul R. Beaussart, oaspe al Sibiului. Episcopul auxiliar al Parisului a vizitat Luni, 3 Aprilie, orașul nostru, fiind primit cu mare cordialitate de toate autoritățile și instituțiile siblene. Venind cu mașina dela Alba-Iulia, la ora 11, s'a făcut în cinstea sa o recepție la Prefectură în prezența reprezentanților tuturor instituțiilor. Dl. Prefect M. Cămărașu i-a adresat cuvinte de bun sosire, iar ilustrul oaspe și-a arătat simpatia pentru Țara noastră și poporul român. A făcut apoi la ora 12 a. m. o vizită I. P. S. Sale Mitropolitului nostru Nicolae, care a primit pe alesul oaspe înconjurat de preoțimea din centrul arhiepiscopiei.

Ilustrul sol al Franței a mai vizitat Academia teologică, Școala Normală, Muzeul „Astra”, comuna Rășinari, iar Luni seara I. P. S. Mitropolit Nicolae a dat o cină în onoarea sa, la reședința mitropolită.

A fost o zi de reciprocă apropiere și înfrățire română-franceză. Acest reprezentant de elită al strălucitului popor francez, a putut cunoaște, deodată cu dragostea noastră pentru Franța, însușirile și realizările naștre noastre, putând duce în țara sa o impresie bună și un cuvânt de dreptă și prețuire.

Alte 160 de pluguri. De sfintele sărbători ale Paștilor din acest an, se vor împărți încă 160 de pluguri din cele dăruite de M. Sa Regele Carol II.

† Preotul pensionar Ioan Pinciu, fost paroh în Peștișul-mare, protopopiatul Hunedoara, a încetat din viață în vârstă de 74 ani, după o laborioasă activitate preoțească de 46 ani. Odihnească cu drepții!

Donația Păr. Ioan Ghișa. Ni se scrie: În comuna Răchita, din prot. Sebeșului, păstorește cu multă vrednicie, de mulți ani, Părintele Ioan Ghișa. Ajungând, cu ajutorul lui Dumnezeu, la adânci și cinstite bătrânețe și fiind în pragul retragerii la binemeritata odihnă, Sfinția Sa s'a gândit la viitorul parohiei. Cunoscând greutățile cu care a avut de luptat în vremea pastorației, a socotit că este bine să scutească pe viitorul preot, care-i va urma în scaun, măcar de una din aceste griji. În acest scop a donat Bisericii din Răchita casa Sf. Sale cu toate dependențele ei (șoproane, șură, grădina cu pomi și cu vie, și o frumoasă stupină), aflătoare toate în bună stare, ca să slujească de casă parohială viitorilor preoți. Iar cu destinația de sesiune parohială, a mai donat o vie ce se află în hotarul comunei

Răchita. Fiilei *Strungari* i-a donat o altă vie din hotarul comunei Răchita, tot ca sesiune parohială. Valoarea donației se ridică la aproape 200.000 Lei. Protopopiatul Sebeșului și conferința pastorală de primăvară a preoților susnumitului protopopiat, luând act cu mare bucurie de acest mărinimos gest, au adus Sf. Sale Păr. I. Ghișa cuvinte de mulțumiri și l-au ovaționat cu multă căldură și recunoștință. Ținem să scoatem în evidență această pildă de profundă conștiință preoțească și dorim ca ea să servească drept exemplu și altora.

Nou director al băncii „Albina”. Directorul general, al vechiului așezământ financiar „Albina” din Sibiu, dl. Ioan Vătășanu, după lungi și prețioase servicii aduse institutului, a trecut la pensie. În locul d-sale, în fruntea băncii „Albina”, este numit dl. Lucian Cioranu, fost director al Băncii Naționale sucursala Sibiu. Bine apreciat economist, dl. Lucian Cioranu a dat și până acum lămurite dovezi de pricepere temeinică, împreună cu o bogată experiență și destoinicie trebuitoare în postul pe care înaintașii săi, chibzuiți și înțelepți, l-au ilustrat spre binele și propășirea economică a poporului ardelean. Urăm noului director o activitate lungă și la fel cu a prea vrednicilor săi înaintași.

Noul tarif poștal intră în vigoare cu 1 Aprilie 1939. Scrisoarea simplă până la 20 grame se taxează pentru loco 5 lei, alte localități 7 lei, — în care sumă se cuprinde și timbrul de aviație. O carte poștală simplă loco sau alte localități 4 lei. O ilustrată, loco sau alte localități, 5 lei.

ȘTIRI LOCALE

Reuniunea meseriașilor români din Sibiu a împărțit Dumineca trecută obișnuitele daruri pentru ucenicii dela meserii. Președintele Reuniunii, păr. protopop Em. Cioran, amintește ucenicilor, în cuvântarea sa, însemnătatea clipei sărbătorești, și spune că lucrurile ce se împart acum prezintă o valoare de 12 mii 500 lei, din care 6000 lei au fost contribuiți de P. V. Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, restul l-au dat diferiți particulari. Cu suma aceasta s'au cumpărat: rufărie și alte lucruri necesare și distribuite ucenicilor. Generoșilor donatori li se aduc viile mulțumiri recunoscătoare ale ucenicilor.

CĂRȚI ȘI REVISTE

„Mireni în biserică”. Intr'o notă oficială, semnată de P. S. episcop Vasile al Caransebeșului și apărută de curând în organul eparhial, se comunică preoțimii următoarele:

Profesorul Dr. Liviu Stan dela Academia teologică din Sibiu a publicat de curând o lucrare intitulată „Mireni în Biserică”. Cartea nu este numai o întemeiere științifică a reformei Șaguniene, ci și un răspuns definitiv dat de tractorilor marelui Mitropolit și ai reformelor sale. Mai este, în același timp, o documentare a rolului pe care îl au mireni în Biserică, a modului cum ierarhia și cu poporul împreună urmăresc și realizează scopul Bisericii.

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Grigorie T. Marcu — Numărul pe Aprilie 1939 cuprinde: Pr. Il. V. Felea: Credința și morala învierii. Nichifor Todor: Patriarhul Miron. Pr. Dr. N. Neaga: Eclesiastul (scurte note explicative). Pr. Dr. Nicolae Terchilă: Elemente de filosofie creștină. Grigorie T. Marcu și Pr. Ioan Bunea: Atitudinea: Pe marea schimbărilor dela Ministerul cultelor. Ortodoxie și etnocrație. Pr. Dr. N. Neaga, Pr. Dr. Liviu Stan, Pr. Sp. Cădea, Pr. Il. V. Felea, Pr. D. Veștemean și Nichifor Todor: Mișcarea literară: Biblia adecă Dumnezeiasca Scriptură. Dogma haritologică a Bisericii ortodoxe orientale. Cultul nostru văzut de cunosători străini. Probleme și fapte ortodoxe. A short review of the History of the Roma-

nian. Contribuțiuni la monografia Sf. Cruci. Figuri din trecutul cultural al Ardealului. Ioan Halmaghiu, Ion Suci, Gr. T. Marcu: Pr. D. Veștemean și L. S.: Cronică: † Prof. Dr. Andrei Buzdug. Unversarea Constituției la Alba-Iulia. Funerariile I. P. S. Patriarh Miron. Hirotonirea diaconeselor și pururea fecioria Maicii Domnului în discuția bisericii anglicane. Facultatea de teologie ortodoxă din Varșovia are un profesor român. † Papa Pius XI. Papa Pius XII. Gr. T. M., Pr. Z. Oancea, L. S. și Pr. D. V.: Note și informații.

Asociația clerului „A. Șaguna”, secția Sibiu

AVIZ

Aducem la cunoștința Cuc. preoți, că la 1 Iunie a. c. se va deschide Căminul preoțesc dela Bazna și va fi deschis până la 30 Septembrie a. c.

Prețul camerelor pentru Cuc. preoți și membrii familiei lor, cari sunt membri ai Asociației și au contribuit la zidirea Căminului, va fi:

Cameră cu 1 pat în Iunie și Septembrie 30 Lei pe zi;
Cameră cu 1 pat în Iulie și August 40 Lei pe zi;
Cameră cu 2 paturi în Iunie și Septembrie 45 Lei pe zi;
Cameră cu 2 paturi în Iulie și August 60 Lei pe zi;
Cameră cu 3 paturi în Iunie și Septembrie 60 Lei pe zi;
Cameră cu 3 paturi în Iulie și August 80 Lei pe zi.

Pentru alți oaspeți:

Cameră cu 1 pat în Iunie și Septembrie 50 Lei pe zi;
Cameră cu 1 pat în Iulie și August 80 Lei pe zi;
Cameră cu 2 paturi în Iunie și Septembrie 70 Lei pe zi;
Cameră cu 2 paturi în Iulie și August 100 Lei pe zi;
Cameră cu 3 paturi în Iunie și Septembrie 85 Lei pe zi;
Cameră cu 3 paturi în Iulie și August 125 Lei pe zi.

Ceice doresc să li se rețină camera, se vor anunța la președintele secției: protopop Emilian Cioran, consilier mitropolit, Sibiu, strada Tribunei 28, și anume: pentru camerele pe Iunie până la 1 Mai, pentru camerele pe Iulie până la 1 Iunie și pentru August și Septembrie până la 1 Iulie a. c.

Camerile se închiriază dela zi întâi până la sfârșitul lunii.

După aceste termene se vor putea închiria camerele și la nemembrii la Asoc. Clerului, iar prenotările se vor face de administratorul Căminului în Bazna.

Acordarea camerelor se va face în ordinea înțirilor.

După primirea bonului de rezervare a camerei, în termen de 48 ore avea să trimită 50% din prețul camerei, în caz contrar se va închiria altuia camera. La cererea preoților din Arhiepiscopie prețul camerei se poate reținea într'o singură rata din salariu.

Biroul Asociației Clerului.

Nr. 34—1939

(21) 1—1

Publicare de licitație

Parohia ortodoxă română din orașul Dumbrăveni, jud. Târnava Mică, dă în întreprindere prin licitație publică partea I. din lucrările de construcție ale bisericii ortodoxe române din Dumbrăveni, adecă: Terasamente și betoane până la nivelul solului.

Licitația se va ține în 7 Mai 1939, ora 4 p. m., în localul oficiului parohial str. Cuza Vodă Nr. 11, în prezența consiliului parohial.

Planul și devizul se pot vedea la oficiul parohial. Licitația se va face pe bază de oferte închise însoțite cu o garanție de 5% din valoarea devizului în numerar sau efecte de stat.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenorii diplomați, introduși în tabloul întocmit de minister.

Concurenții nu pot pretinde spese de participare la licitație.

Consiliul parohial i-și rezervă dreptul a da lucrarea aceluia concurent în care va avea mai multă încredere.

Dumbrăveni, la 4 Aprilie 1939.

Oficiul paroh. ort. rom.

Ioan Dragolea
protopop, paroh

Ediția și tiparul Tipografiei Arhiepiscopice

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae